

Mirjam Oldenhave
& Rick de Haas

Boutje

en het
onderwaterpretpark

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Verkocht

Boutje keek naar buiten. Het leek wel alsof de rommelberg onder de douche stond, zo hard regende het. Mooi zo, straks waren alle spullen weer schoon.

Boven op de berg stond Rambo, de steenbok. Heel rustig keek hij om zich heen, alsof hij dacht: Lekker weertje vandaag! 'Kan Rambo verkouden worden?' vroeg Boutje. 'Hij wordt kletsnat, maar toch blijft hij gewoon op de berg staan.' 'Iedereen die een neus heeft, kan verkouden worden,' antwoordde Ed, de vader van Boutje. Hij zat aan tafel aardappels te schillen.

'Weet je wat? Ik ga iets voor hem verzinnen. Bijvoorbeeld een speciaal afdakje dat meebeweegt als hij loopt.' Boutje pakte meteen zijn tekenboekje en ging bij Ed aan tafel zitten. Omdat Boutje een knutselkoning was, kon hij alles maken, ook dingen die nog niet bestonden, zoals een tuinbril, een sportschooltje voor dikke katten, een... nou ja, alles dus. Hij tekende altijd eerst wat hij wilde maken, daarna zocht hij in de rommelberg de spullen bij elkaar en ten slotte ging hij knutselen wat hij getekend had.

Even denken, een steenbokkenparaplu... Boutje schetste alvast Rambo's kop met twee horens. Daar kon hij iets bovenop bouwen.

Ineens hoorde hij een dreunend geluid.

'Wat is dat?' vroeg Ed.

'Misschien is Rambo aan het niezen,' zei Boutje.

'Het lijkt eerder een vuilniswagen.' Ed liep naar het raam.

→ Loopband

→ sportschooltje voor dikke katten

→ sportschooltje voor dikke katten

→ steenbokkenparaplu

→ steenbokkenparaplu

‘Misschien komen ze de zaak opruimen.’
Boutje moest lachen. Opruimen? Nou, veel succes!
De rommelberg was een tórenhoge stapel van allemaal oude spullen. Tafels, stofzuigers, koelkasten, speelgoed... alles wat er lag was kapot en weggegooid. Een enorme berg met rotzooi en troep, dat paste nog niet in tien vuilniswagens!
‘Wat krijgen we nou?’ mompelde Ed.
Boutje rende naar het raam. Een grote vrachtwagen reed het terrein op. En daar kwam er nog een en nog een, allemaal met druk zwaaiende ruitenwissers.
‘Foute boel,’ zei Ed. Met grote stappen liep hij naar buiten, zonder jas de stromende regen in.
‘Kom Ali, wij gaan ook kijken!’ riep Boutje.
Maar Ali was een klein hondje dat niet van regen hield.
Hij ging in de verste hoek van de kamer zitten, met zijn rug naar de deur.
Goed, dan ging Boutje wel alleen. Het was alsof hij met zijn kleren aan in het zwembad stapte.
Ed stond te praten met een werkman. ‘Meen je dat nou?’ vroeg hij stomverbaasd.
‘Yep!’ zei de man.
‘Maar dat kan toch niet zomaar?’ riep Ed.
‘O nee? Moet jij eens opletten!’ antwoordde de man.
Hij trok zijn kraag omhoog. ‘Ja, hoor eens, met dit weer kan ik natuurlijk niet werken!’ Hij deed net alsof het de schuld van Ed was dat het regende. Mopperend liep hij weg.
‘Wat zei hij, wat zei hij!’ riep Boutje.
‘Er komt een hek.’ Ed wees naar de rommelberg. ‘Ze gaan hier iets bouwen.’
‘Iets bouwen? Dat mag toch niet? De rommelberg staat er, en ons huis!’ zei Boutje verbaasd.
‘Pasterop!’ werd er geroepen.

Boutje sprong aan de kant. Net op tijd, twee mannen liepen met een soort lantaarnpaal op hun schouders naar de rommelberg.

Ed trok zijn schouders hoog op, alsof hij dan minder nat werd. 'Ik hou niet van hekken,' zei hij. Hij keek steeds bezorgder.

'Daar verzin ik wel iets op, ik maak er iets moois van met spullen uit de rommelberg,' zei Boutje. 'Een knuffelhek, of een klimrekhek, of we hangen er handige spullen aan.'

Ed reageerde niet. 'Wat staat daar?' vroeg hij. Een stukje verderop, langs de kant van de weg, was een groot bord neergezet. Met boze stappen liep Ed ernaartoe, Boutje moest rennen om hem bij te houden. Op het bord stond in grote, blauwe letters: **VERKOCHT!**

De letters leken wel bevroren, alsof ze zo uit de diepvries kwamen. Eronder stond:

Alles kan met Barones Schmeckerman.

'Nou, duidelijke zaak,' zei Ed.

Boutje keek verbaasd naar het bord. 'Alles kan? Hoezo alles kan! De rommelberg is van ons, ik bedoel, van niemand!

Je kunt toch niet zomaar ergens gaan bouwen? Wij wonen hier! Ed, dat mag toch niet?'

'Als je maar betaalt, mag alles,' zei Ed.

'Dat vind ik raar. Mag ze dan soms ook een hek om de zee zetten, of om de maan?' riep Boutje. 'Alles kan met barones Schmeckerman. Nou, mooi niet!'

'Boutje,' zei Ed.

'Ed, jij bent sterk. Hou ze tegen!' smeekte Boutje.

'Boutje!' zei Ed, iets harder nu.

'Nee,' antwoordde Boutje, want als Ed zo ernstig keek, ging hij altijd iets ergs zeggen.

Maar Ed ging door: 'Ik geloof dat het tijd is om te vertrekken.'

‘Nee,’ zei Boutje weer. ‘Het is tijd om te blijven.’
Langzaam liepen ze terug naar hun huisje. Het fijnste huisje van het land. Zelf gebouwd, met spullen uit de rommelberg. Maar ondertussen werd het steeds drukker, er kwamen allemaal nieuwe vrachtwagens bij.
‘Ik wil niet weg,’ zei Boutje.
Ed wees naar de berg. Daar kwam Rambo. Hij liep rustig naar beneden en het was wel duidelijk wat hij dacht:
Ik geloof dat het tijd is om te vertrekken.
Nog even bleef hij staan. Hij keek naar Boutje en boog zijn kop, alsof hij een buiging maakte: Bedankt voor alles, Boutje!
Daarna verdween hij achter de berg, in de richting van het bos.
‘Dag lieve Rambo!’ riep Boutje.
Ed sloeg een arm om hem heen, een kleddernatte arm.
‘Rambo vindt wel weer een nieuwe plek en wij ook.’
Boutje keek nog eens naar alle vrachtwagens en hij was ineens bang dat Ed en Rambo gelijk hadden: het was tijd om te vertrekken.

'Boutje!'

Dat was Sisi! Zij was Boutjes beste vriendin, zij moest het meteen weten.

'Ga maar gauw,' zei Ed.

Boutje tilde Ali in zijn voorzak, klapte het afdakje open en stak de weg over. Daar was het huis waar Sisi woonde.

Ze stond hem al op te wachten, achter het hoge hek.

Vandaag leek ze op een paddenstoel, want ze droeg een witte jurk en ze hield een rode paraplu met witte stippen vast. Boutje haalde diep adem om het slechte nieuws te vertellen, maar Sisi was hem voor. 'Ze gaan iets bouwen op de plek van de rommelberg,' zei ze.

Boutje draaide zich om. O ja, zelfs vanaf hier kon je het grote bord zien staan. 'Ed en ik moeten dus weg,' zei hij.

Ali piepte omdat hij naar Sisi wilde.

'Waar gaan jullie naartoe?' vroeg Sisi.

'Gewoon, weg.'

Ze stak haar arm tussen de spijlen van het hek door en aaide Ali.

‘Ga je mij missen?’ vroeg Boutje.
‘Dat weet ik niet, want je bent nog niet weg,’ antwoordde Sisi.
‘Ik ga jou wel missen, dat weet ik nu al. En je arm wordt nat,’
zei Boutje.
‘Ik heb gegoogeld. Barones Schmeckerman is een zakenvrouw
en ze woont in de buurt van de zee,’ vertelde Sisi.
‘Weet je wat? Ik ga haar zoeken!’ zei Boutje meteen.
‘En dan?’ vroeg Sisi.
Tja, en dan...
‘Dan zeg ik: Wij wonen bij de rommelberg. Wil je alsjeblieft
ergens anders gaan bouwen?’ zei Boutje.
‘U,’ zei Sisi. ‘Tegen een zakenvrouw moet je *u* zeggen en
niet *jij*.’
Oké, goed onthouden, dacht Boutje.
‘En trouwens, zakenvrouwen doen nooit zomaar iets.
Ze willen er altijd iets voor terug hebben,’ vertelde Sisi.
‘Wat dan?’
‘Geld.’
Dat was jammer. Ed en Boutje hadden alles, behalve geld.
‘Ik verzin wel iets,’ zei Boutje.
‘Hier, dit is voor jou.’ Sisi haalde een felgroen rubberen
polsbandje van haar arm en stak het door het hek heen.
‘Aan de binnenkant staat mijn telefoonnummer. Als je haar
hebt gevonden, moet je me bellen.’
Boutje schoof het bandje om zijn arm.
‘Nou... dag!’ zei ze. Toen draaide ze zich om. Boutje bleef nog
even naar haar rug kijken en liep toen langzaam weg.

Ed stond al klaar. ‘Kom, we gaan.’
‘Ik wil barones Schmeckerman gaan zoeken,’ zei Boutje. ‘En
als ik haar heb gevonden, vraag ik of ze op een andere plek
wil gaan bouwen.’

‘Vergeet het maar, Boutje.’ Ed had de koffers al ingepakt. ‘Jij vindt het toch ook erg dat we weg moeten!’ zei Boutje boos.

‘Jawel, maar het is wat het is,’ antwoordde Ed. ‘Tegen zulke mensen kunnen wij nu eenmaal niet op.’

‘Dat zullen we nog weleens zien,’ mompelde Boutje.

Het regende nog steeds, daarom trokken ze hun regenjassen aan. Boutje had ze zelf gemaakt met spullen van plastic.

Langzaam liepen ze naar de weg, Ed droeg hun koffers, Boutje droeg zijn schatkist. Daar zat gereedschap in.

Er zat een dik elastiek tussen Boutje en de rommelberg, hij kwam bijna niet vooruit omdat dat elastiek bij elke stap strakker ging staan en steeds harder aan hem trok. Ja, niet echt natuurlijk, maar zo voelde het.

‘Niet verdrietig zijn,’ zei Ed. ‘We vinden vast wel weer een nieuwe plek waar we kunnen wonen.’

Boutje schraapte zijn keel. ‘Ik ben niet verdrietig, ik ga ervoor zorgen dat we gauw weer terug naar huis kunnen.’

‘Ach, jongen, zet het toch uit je hoofd,’ zei Ed zacht.

Leo

Bij het grote kruispunt, een stukje verderop, stond een verkeersbord met drie pijlen: je kon naar de stad, naar het bos of naar de zee.

‘Ik wil naar de zee!’ zei Boutje snel.

Ed dacht na. ‘De zee, de zee...’ Het leek net of hij het woord wilde proeven. ‘Ach, waarom ook niet. Op het strand is in elk geval ruimte.’

Dus namen ze de weg naar links.

‘Ligt er ook genoeg rommel op het strand?’ vroeg Boutje.

‘Nou en of! De zee gooit er de mooiste dingen neer, helemaal gratis en voor niks,’ zei Ed. ‘Stukken touw, hout, ijzer, noem maar op. Hele boten liggen er soms! Of flessen met briefjes erin. Nette stranden bestaan niet.’ Hij wees naar een grote vrachtwagen die langs de kant van de weg stond. ‘Kom gauw, ik vraag of we mogen meerijden.’

Ze renden naar de voorkant, maar er zat niemand achter het stuur.

‘Misschien is de chauffeur aan het plassen,’ zei Ed.

Boutje bekeek de vrachtwagen. Het waren er eigenlijk twee, er zat een aanhanger achter die net zo groot was als de vrachtwagen zelf. Wat een joekel!

‘Zullen we stiekem achterin kruipen, Ed? Er is vast nog wel plek.’

Ed schudde zijn hoofd. ‘Dat is verboden.’

‘En als ze het niet merken?’ vroeg Boutje.

‘Dan nog steeds.’

Vanachter een struik verscheen een grote, bruingeruite paraplu op beentjes. Tenminste, daar leek het eerst op, maar de paraplu ging omhoog en toen kwam er iemand tevoorschijn. Hij was precies zo groot als Boutje, toch was het geen kind maar een man. Hij wees naar de struik.

‘Tja, als je moet, dan moet je,’ zei hij. ‘En gelukkig spoelt de regen alles weer weg. Maar jullie staan hier vast niet vanwege het mooie weer. Willen jullie een stukje meerijden?’

‘Wij gaan naar het strand,’ zei Boutje.

‘Naar het strand! Heb je je bikini wel bij je? Nee, grapje. Het komt mooi uit, ik heb toevallig een klus bij het strand!’ De kleine man wenkte. ‘Ik zou zeggen: stap in!’

Dus daar zaten ze even later: hoog en droog in de grote vrachtwagen.

‘Oké, gaan met die baviaan!’ De chauffeur startte de motor, zette toen de ruitenwissers aan, keek goed in alle spiegeltjes en ja hoor, ze reden.

‘Ik ben Leonardo, maar iedereen zegt Leo. Nou ja, iedereen... eigenlijk zegt bijna niemand het, want ik zie nooit iemand,’ zei de chauffeur. ‘Ik zit dagenlang in mijn eentje naar de weg te koekeloeren. Soms vergeet ik gewoon hoe mijn eigen stem klinkt. Toen ik jullie zag staan, dacht ik: Gezellig, die mogen met me mee.’

‘En dat dan?’ Boutje wees naar een microfoontje dat naast het stuur hing.

‘Dat is m’n bakkie, daarmee kan ik met andere chauffeurs praten,’ zei Leo. ‘Maar ja, dan zeg ik: “Wat een regen, hè?” En dan zeggen ze: “Ja man, het houdt niet op.” En dan zijn we weer uitgepraat. Ik kan ook naar huis bellen, maar als ik dat doe, neemt er niemand op, want ik woon alleen.’

Leo deed alsof hij telefoneerde. ‘Hallo kamerplanten, alles goed daar?’ Hij moest er zelf om lachen. ‘Ik had beter een ander beroep kunnen kiezen, voetballer of zo. Dan ben je altijd met z’n elven, leuk toch?’

‘Wat zit er in je vrachtwagen?’ vroeg Ed.

‘Hijskranen. En geen kleintjes, hoor!’ Leo lachte. ‘Kleine man, grote spullen. Ze willen een scheepswrak uit de zee takelen. Vraag me niet waarom. Zo’n wrak is toch prachtig? Zoiets ga je toch niet opruimen? Maar ja, vandaar dus, met de spullen die ik bij me heb, hijs ik alles omhoog. Al is het de Titanic, ik krijg het de lucht in.’

Hij kletste en kletste, alsof hij tijdens de lange ritten in zijn eentje allemaal woorden had opgespaard.

‘Zo!’ zei Ed af en toe.

Boutje keek om zich heen. Het stuur was groot, de stoel was groot, de spiegeltjes, het raam... alles was groot, behalve Leo. Die was zo klein, zijn benen waren te kort voor het gaspedaal en de rem. Daarom stond hij vóór de stoel.

Boutje zette Ali naast zich en pakte zijn tekenboekje. Eerst noteerde hij alles wat hij nu over de barones wist:

Ze is een zakenvrouw.

Ze woont ergens bij de zee.

Ik moet u tegen haar zeggen.

Ze doet niks voor niks.

Meer wist hij niet. Nóg niet. De rest ging hij onderzoeken. Hij pakte een nieuw blaadje en tekende hulpstukken voor kleine mensen die in een vrachtwagen rijden. Dat kon hij straks aan Leo geven, als dank voor het meerijden.

‘Ziezo, we zijn er.’ Leo minderde vaart en stond stil bij een klein kantoortje. ‘Ik ga me even aanmelden.’ Hij deed zijn

deur open. 'Denk erom, altijd achterstevoren uitstappen,' zei hij. 'Die trappetjes zijn levens... Hola!' Er klonk een doffe klap. Daarna bleef het stil. Ed en Boutje keken elkaar geschrokken aan.

Toen begon Leo te jammeren. 'Aiaiai! Aiaiai!'

'Dat klinkt niet goed, ik ga erheen,' zei Ed en hij klom uit de cabine.

Maar Boutje bleef zitten. 'Het is voor jou misschien een beetje eng om te zien,' zei hij zacht tegen Ali.

Alles was wazig door de regen op de voorruit. En Leo lag precies aan de andere kant, naast de vrachtwagen. Of hij zat, dat kon ook. Er kwam nog iemand bij. 'Ik heb al een ambulance gebeld,' riep hij.

'Aiaiai!!' bleef Leo roepen.

Een ambulance? Oei, dan was het wel erg!

TATU, TATU!

Ja, Boutje zag hem aankomen, een gele met blauwe zwaailichten.

'Ali, duimen voor Leo, misschien valt het mee,' zei Boutje.

Na een paar minuten ging de deur aan de kant van de bestuurder weer open. Ed stapte in, druipend van de regen ging hij achter het stuur zitten. 'Misschien heeft Leo zijn been gebroken, hij moet mee naar het ziekenhuis.'

'Wat zielig!' riep Boutje.

'Hij vroeg of wij zolang op zijn truck willen passen,' zei Ed. Hij schoof de stoel een meter naar achteren zodat hij goed kon zitten.

'Wat is een truck?' vroeg Boutje.

'Truck is een ander woord voor vrachtwagen.' Ed liet een zwart mapje zien. 'Dit zijn de autopapieren. Ik vind het prima, dan zitten we lekker droog.'

